

Доцент, к. філол. наук, Насалевич Т.В., студентка 5-го курсу Синіцина А.

Мелітопольський державний педагогічний університет імені Богдана

Хмельницького, Україна

Синдром Пітера Пена

Всім людям властиво дорослішати та покидати дивовижну країну дитинства. Але є такі індивіди, які прагнуть залишитися у цьому світі назавжди. Сьогодні ми часто зустрічаємо термін «Синдром Пітера Пена» [1]. Це ім'я було взятє з казки англійського письменника Дж.М.Баррі про хлопчика, який не хотів дорослішати і прагнув залишитися назавжди безтурботним, легковажним та безвідповідальним. Хлопчик ніколи не думав про своє майбутнє, про те, що час швидкоплинний. Йому здавалось, що на світі все так легко і просто, все магічне. Для хлопчика не існувало такого поняття, як реальність.

Метою даного дослідження є прослідкувати та проаналізувати появу та значення терміну «Синдром Пітера Пена».

Взагалі історію створення Дж.М. Баррі свого казкового персонажа Пітера Пена, а потім і появу терміну «Синдром Пітера Пена» аналізували із різних аспектів такі вітчизняні науковці, як М.В. Іванкіна, В.Шкловський, Л.І.Скуратовська, М. Свєрдлов, та зарубіжні літературознавці Д.А.Хаммертон, Д. Дунбар, Е. Біркін, Ж. Роуз.

В психології таке явище належить відомому американському психологу Дену Кайлі [3], який обґрунтовує це явище, як психологічну проблему, яка властива для тих, хто не хоче зростати, розвиватися, сприймати світ таким, який він є. Це слабкі люди, котрі прагнуть уникнути життєвих труднощів, негараздів. При цьому вони забувають, що життя – це не тільки перепони та дилеми, а це, насамперед, подарунок долі, який сповнений світлими та позитивними моментами, злетами та падінням, радощами та смутами.

Багато хто з вчених вважають, що хвороба «Пітера Пена» приховується у недоліках виховання батьків, які втратили деякі моменти у розвитку дитини.

Вчасно не зуміли пояснити, що таке розвиток особистості, у чому полягає сенс існування. Зазвичай результатом такого моменту є прийняття образу довічних дітей. В останні роки це поняття набуває значення «кідалт» [2]. Це злиття двох англійських слів *kid* (дитина) та *adult* (дорослий), тобто при сполученні цих двох слів утворюється словосполучення «доросла дитина». Вперше «*kidult*» зустрічається в газеті «*The New York Times*» у 1985 році, де описується тридцятирічні чоловіки, в перевагах яких до сих пір залишається подивитися мультфільм чи фентезі або погратися в яку-небудь комп'ютерну гру. При цьому вони почуваються цілком нормально.

Так чи інакше людина ніколи не зможе все життя прожити в ілюзіях та дивитися на світ через рожеві окуляри як в дитинстві, рано чи пізно треба повертатися в реальність, рухатися вперед та пізнавати щось нове. Інакше людина назавжди залишиться безстержневою, безхарактерною та слабкою, так і не зможе зрозуміти смак життя в усіх його проявах, вічно буде Пітером Пенем.

В однойменній казці-повісті англійського письменника Дж. Баррі головний герой Пітер Пен так і не подорослішав, він нікого не любив, йому не потрібна була мама:

"I wasn't crying about mothers," he said rather indignantly" [4].

Ніхто не сприймав його усерйоз, а його подружці Венді він з часом набрид. З ним не можна було поспілкуватися на важливі в житті теми, отримати поради, його нічого не бентежило. Дівчинка вирішила для себе та її братів покинути його чудову та сповнену веселощів країну. Це не може подобатися вічно. І вона зробила правильний вибір та крок вперед на наступну сходинку життя. Невдовзі Венді стала дорослою людиною, з проблемами та приємними несподіванками, так, як це повинно бути в нормальному повноцінному житті, а Пітер Пен так і залишився маленьким хлопчиком:

"He was exactly the same as ever, and Wendy saw at once that he still had all his first teeth. He was a little boy, and she was grown up. She huddled by the fire not daring to move, helpless and guilty, a big woman" [4].

У неї з'явилася родина та діти, яким вона розповідала про дивовижного хлопчика з вічної країни дитинства.

Отже, дітям, щоб уникнути вічно-життєвої позиції Пітера Пена, треба дорослішати, вміти самотійно вирішувати свої проблеми, рухатися далі. На ранніх стадіях життєвого розвитку спочатку це відбувається у внутрішньому середовищі дитини, а вже потім це проявиться і в повсякденному житті, коли людина сама прийде до цього, збагне, чого вона прагне, тобто її вчинки будуть говорити самі за себе. Частіше це виникає тоді, коли перед кожним з нас постає питання відповідальності, турбота про наступний день, роздуми, якесь емоційне переживання за майбутнє. Адже всі ми повинні усвідомлювати, що дитинство це, як перегорнута сторінка підручника.

Перспективою подальшого дослідження може бути аналіз феномену Пітера Пена в інших літературних творах.

Література:

1. Гнатюк Р. Синдром "не дорослішання". – Режим доступу: <http://gazeta.dt.ua/family/sindrom-nedoroslishannya.html>
2. Кидалт. – Режим доступу: <http://ru.wikipedia.org/wiki/Кидалт>
3. Что такое синдром Питера Пена? – Режим доступу: <http://www.moi-roditeli.ru/fathers/Piter-Pen-syndrome.html>
4. Barrie James M. Peter Pan. – Режим доступу: <http://www.classicly.com/read-peter-pan-online-free/>